

Det Anarkistiske Bibliotek

Kroppen og oprøret

Massimo Passamani

Massimo Passamani
Kroppen og oprøret

benzinpaabalet.noblogs.org
Oversat af Tjære og Fjer. Redigeret af BPB.

da.theanarchistlibrary.org

Hele den vestlige civilisations historie kan læses som et systematisk forsøg på at ekskludere og isolere kroppen. Siden Platon er den på forskellige tidspunkter blevet anset for at være en tåbelighed at kontrollere, en impuls at undertrykke, en arbejdskraft at organisere eller noget ubevidst at psykoanalysere.

Den platoniske adskillelse af krop og sind, en adskillelse som udføres til fuldstændig fordel for sidstnævnte (»kroppen er sjælens gravkammer«), ledsager til og med tankens tilsyneladende mest radikale udtryk.

Denne tese understøttes i talløse filosofitekster. Næsten alle, foruden dem som er fremmede for universiteternes forfinede og usunde atmosfære. En læsning af Nietzsche og forfattere som Hannah Arendt, har fundet sin behørig skolastiske systematisering (fænomenologisk psykologi, ideen om 'forskelle' og en form for rubricering). Alligevel, eller faktisk på grund af dette, virker det for mig som om dette problem, som har mange og fascinerende implikationer, ikke er blevet gransket i dybden.

En dybgående frigørelse af individet medfører en lige så markant forandring af vores måde at opfatte kroppen, dens udtryk og dens forhold på.

På grund af en kamptrænet kristen arv, ledes vi til at tro at dominans kontrollerer og eksproprierer én del af det menneskelige væsen, uden at det imidlertid skader hendes indre væsen (og meget kunne siges om adskillelsen mellem et formodet indre væsen og eksterne forhold). Selvfølgelig, kapitalistiske relationer og statslige påbud forfalder og forurener livet, men vi tror at vores opfattelse af os selv og verden forbliver uforandret. Så selv når vi forestiller os et radikalt brud med det eksisterende er vi overbeviste om at det er vores krop, som vi nu opfatter den, som vil påvirke det.

Jeg tror i stedet at vores kroppe har lidt og fortsætter med at lide under en forfærdelig skamfering. Og det er ikke kun på grund af de aspekter af kontrol og fremmedgørelse som åbenlyst bestemmes af teknologi. (At kroppe er blevet reduceret til beholdere for reserveorganer tydeliggøres af transplantationsvidenskabens triumf, som med en lumsk eufemisme beskrives som »lægevidenskabens grænseland«. Men i mine øjne er virkeligheden meget værre end det som røbes af farmaceutiske spekulationer og en separeret og magtfuld lægevidenskabs diktatur.) Den mad vi spiser, den luft vi indånder og vores daglige forhold har svækket vores sanser. Arbejdets meningsløshed, tvungen selskabelighed og snik-snakkens skrækkindgydende materialitet disciplinerer både krop og sind, eftersom det ikke er muligt at adskille dem.

Den underdanige overholdelse af loven, de fængslende kanaler hvori begær, som fangenskabet i virkeligheden forvandler til triste genfærd, indelukkes, svækker organismen ligeså meget som forurening eller tvungen medicinering.

»Moral er kraftløshed«, sagde Nietzsche.

At bekræfte sig eget liv, den overflod som kræver at blive delt, indebærer en forandring af sanserne lige så meget som en forandring af ideer og forhold.

Jeg er ofte endt med at opfatte mennesker, som kort forinden syntes næsten ubetydelige for mig, som smukke, til og med fysisk smukke. Når du projekterer dit liv og tester dig selv i et muligt oprør sammen med nogen, så ser i du i dine legekammerater smukke individer, og ikke længere de triste ansigter og kroppe som uds lukkes af vane og tvang. Jeg tror at de virkelig bliver smukke (og ikke at jeg bare opfatter dem sådan) i det øjeblik hvor de udtrykker sine begær og lever sine ideer.

Den etiske beslutsomhed hos den som forlader og angriber magtstrukturerne er en erkendelse, et øjeblik hvor hun får et glimt af sine kammeraters skønhed og elendigheden ved forpligtigelser og underkastelse. »Jeg gør oprør, derfor er jeg«, er en vending fra Camus som aldrig holder op med at fortrylle mig, som kun en årsag til at leve kan.

Ansigt til ansigt med en verden som præsenterer etik som autoritetens og lovens område, mener jeg ikke at der er nogen etisk målestok udover i oprør, i risiko, i drømmen. Overlevelsen som vi er indespærret i er uretfærdig fordi den brutaliserer og forgrimmer.

Kun en anderledes krop kan virkeliggøre det videre syn på livet som åbner op for begær og gensidighed, og kun en bevægelse hen imod skønhed og det ukendte kan frigøre vores lænkede kroppe.